

Васкршња посланица 2013. године

2. Мај 2013 - 12:12

Српска Православна Црква
својој духовној деци
о Васкрсу 2013. године

И Р И Н Е Ј

по милости Божјој
православни Архиепископ пећки, Митрополит београдско-карловачки и Патријарх
српски, са свим архијерејима Српске Православне Цркве, свештенству, монаштву и
свим синовима и кћерима наше свете Цркве: благодат, милост и мир од Бога Оца, и
Господа нашега Исуса Христа, и Духа Светога, уз радосни васкршњи поздрав:

Христос васкрсе – Ваистину васкрсе!

*...Нећеш оставити душу моју у аду,
нити ћеш дати да Свети твој види труљење
(Пс 15,10)*

Заиста је истинита ова реч пророка Божјег којом нам благовести светли празник
Христовог Васкрсења, празник велике хришћанске радости и духовног веселја. Ако
постоји дан међу свим данима за радовање, то је данашњи дан – дан у који
прослављамо Васкрсење Христа Бога нашега. Благодарeћи овом светом дану, сви

дани људски – од настанка па до краја света – добијају свој прави смисао, и све оно што се у те дане догодило и догађа добија своје право значење. Ако се одиграо догађај на који се може свести Хришћанство, онда тај догађај јесте Васкрсење Христово. Ако има празника на који се могу свести сви празници, то је, опет, Васкрсење Христово. Црква зато празник Васкрсења Христовог и назива *Празником над празницима*. А у цркви појемо: *Ево дана који створи Господ! Радујмо се и веселимо се у њему!* (Пс 117,24).

Васкрсење Христово је темељ Хришћанства, темељ Цркве, јер је њиме Господ потврдио Своје целокупно учење. До Васкрсења Он је учио о вечном животу; Васкрсењем је потврдио то Своје учење и доказао да је Он заиста Живот вечни. До Васкрсења, Он је учио о непрестаној љубави Божјој према људима; Васкрсењем је посведочио ту љубав, јер је ради човека победио највећег непријатеља људског – смрт. Да није васкрсао, Христос не би био ни Бог ни Господ, ни Спаситељ ни Искупитељ, већ обичан човек. Једино у светлости Васкрсења Његовог постаје јасан и објашњив Његов живот на земљи и сва дела Његова. О томе Преподобни Јустин Ћелијски каже: „Одузмите Васкрсење Христу, одузели сте Му Божанство, јер сте Му одузели оно што Га чини Богочовеком, и Спаситељем, и Васкрситељем.“ Тек Васкрсењем Христовим људи су стварно познали у Њему Богочовека. Без Христовог Васкрсења, вера хришћанска би била бесмислена и немогућа, јер би смрт, главни непријатељ рода људског, остала непобеђена. Ова истина омогућава Апостолу народâ да каже: *...ако мртви не устају, то ни Христос није устао. А ако Христос није устао, узалуд вера ваша; још сте у гресима својим. Онда и они који уснуше у Христу, пропадоше. И ако се само у овоме животу надамо у Христа, јаднији смо од свију људи. Но заиста је Христос устао из мртвих, те постаде Првенац оних који су умрли* (1. Кор 15,16-20). Христово Васкрсење даје смисао и небу и земљи, и човеку и људској историји. Клањајући се Живоме Богу, ми се кламамо и свом бесмртном, непролазном људском достојанству. Када је Христос васкрсао, свети квасац бесмртности ушао је у људску душу, у људско биће и у људски ум, и обасјава човека да би људски живот задобио вечни смисао и вечно значење.

Истина Васкрсења посебно снажно одјекује у нашем времену, препуном патњи и страдања – времену у којем се, као ретко када раније, поставља питање смисла и циља живота. Сведоци смо тога да је из дана у дан све више усамљених и остављених; толико је домова без топле људске речи, толико је деце лишено родитељске пажње и љубави. Пуне су болнице страдалника, оних који болују телом и душом. Појаве као што су насиље, терор, пљачка туђе имовине, невиђен немир који је данас завладао у душама људи широм света, склоност криминалу, угрожавање мира и среће других, произилазе из духовно опустелих и морално ослабљених душа, и то најчешће код младих људи који се губе пре него ли и нађу неки пут у живот. Себичност и непоштење и данас, као и јуче, уништавају сваки прави живот у заједници, заједничко добро и имовину. Неповерење и грамзивост, насиље и отимање туђег, угрожавају личност и њену сигурност и достојанство.

За човека нема веће тајне и непознанице од постојања зла у свету. Понекад нам се чини да се оно толико склупчало и згуснуло да га можемо сасвим јасно видети, готово опипати. Зло наступа спектакуларно, оно воли да се експонира и да напуни све штампане и електронске медије поруком: ја сам непобедиво – живот је бесмислен јер у њему ја владам. Оваква порука указује на догађаје Великог Петка: зло не влада само земљом, већ је јаче и од Бога, јер и Њега Самог може да отера у гроб – поручује нечастиви, не схватајући да Христос смрћу Својом побеђује смрт.

Од када постоји, човек читавог живота жуди за миром, срећом и успехом у животу. Воли да буде признат и познат, да чини дела која ће га надживети, да иза себе остави своје име. И крајње обичан човек, а не само обдарени, геније и светска величина, ужива када неко хвали нешто његово, или се диви његовом поступку. Врло често, међутим, у животу не успевамо, нисмо срећни, нити унемо дар Божји до краја да употребимо на добро. Многобројнији су они који иза себе остављају више дана са мукама и немирима, него ли они са много дана среће и спокојства.

Да ли је то тако због тога што је зло јаче од нас, или зато што не унемо да живимо? Шта нам недостаје да бисмо и ми били срећни? Одговор је Хришћанима познат: на првом месту је да научимо истински волети, а на другом, да научимо довољно праштати. Никада човек не може досегнути истинску висину као када воли и из љубави даје себе. Такође, висини стреми и када прашта и када се у праштању не осврће на увреду. Никада човек не личи толико на Бога као када моли Бога за опроштај, и брата да му опрости. Љубав и праштање пружају човеку неизмерну радост. Човек је највећи када схвати да се свака рђава реч коју упуту другоме враћа њему и повређује га. Не можемо другом да нанесемо зло, а да пре тога не повредимо себе. Све што отрпимо и праштањем поравнамо даје нам снагу да победимо, било шта да је у питању. *Блажени миротворци, јер ће се синови Божји назвати* – рекао је Спаситељ наш (Мт 5,9); а миротворци су сви људи великог срца који воле и који праштају.

Живот је леп само када је прожет љубављу, а осмишљен је само онда када се са љубављу уносимо у туђи живот, када смо заједно са гладнима и жеднима, са сиромашнима и прогнанима, када смо и у тамници са осуђеницима. Љубав није само огољена реч. Љубав је сила Божја само када је прожета и испуњена жртвом, давањем себе за другог, за добро другог. Живот са смислом је позив на љубав, на служење Богу и сваком човеку. Докле год живот будемо схватили као служење себи, у свету ће владати сукоби, немири и ратови. Када човек прихвати да је позван да себе даје за опште добро свих људи, и да свој таленат умножава тиме што га раздаје за добро ближњег, и сваки пут када учини добро дело, он предокушамо Царство Небеско у историји.

У великој и свеобухватној Тајни Божанске Љубави, прожете Васкрсењем Христовим, открива се и остварује Тајна Цркве Христове, у коју су позвани сви људи и сва створења Божја. Часни Крст, који је Равноапостолни Цар Константин видео на небу и под чијим знаком је пре 1700 година победио, својом вертикалом и хоризонталом укида све преграде међу људима и створењима, и сабира све

човечанство у једну заједницу, јединствени живи организам који је призван на вечност и непролазност Царства Божјега.

У тој заједници, сабраној око Васкрслог Христа, *нема Јелина ни Јудејина ... , роба ни слободњака, него је све и у свему Христос* (Кол 3,11). Зато ми православни Хришћани исповедамо *Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву*, један Божји Народ сабран око Христа са свих крајева земље, из свих народа у свим временима.

Из овог произилази да је неопростив грех темељити Цркву, у овом и у оном свету, било васељенску било помесну, на било чему или било коме другом, изузев на Васкрсом Христу и Његовом Часном Крсту. Црква је утемељена на Христу као крајеугаоном Камену, на Пророцима, Апостолима и Светим Оцима, и испуњена је светим Тајнама и светим врлинама. Своје устројство и историјски поредак заснива на тој својој унутарњој Тајни, призивајући свеземаљске народе да се крсте у име Оца, Сина и Светог Духа, и да држе све што је Господ заповедио Својим ученицима (Мт 28,19-20). Посебно наглашавамо да се Црква темељи само на Васкрсом Спаситељу; јер, нажалост, и у наше време поједини људи – у незнању или у злоумљу – покушавају да утемеље Цркву на себи, а тако разарају живи организам Цркве Божје, одводећи појединце у пропаст „Земље недођије“. Чувајмо се, браћо и сестре и децо духовна, старих и нових идола! Живимо вечном истином Саборне Цркве Божје, која једина даје слободу од греха, ђавола и смрти!

Утврдимо свој живот у Цркви на љубави и праштању! Имајмо на уму да ће Бог свима бити последњи Судија, и да ће Он мерити искључиво по мерилима добра, Богољубља и човекољубља. Ове вредности је неопходно следити у нашим животима – и то без изузетка, без оправдања и без изговора на лаке или тешке животне околности – уколико желимо да се сврстамо међу децу Божју. Последња реч неће бити људска, већ Божја. Овај наук наших светих предака никада не заборавите ни ви, децо Светог Саве, који сте расејани вољно и невољно по свим меридијанима, од Аустралије и Америке до Европе и Азије.

Позивајући вас све на Богољубље и човекољубље, децо наша духовна, позивамо вас и да свагда останете уз Онога Који је победио сва страдања и искушења, Који је на крају победио смрт као нашег највећег непријатеља; да, остајући уз Њега, останемо душом и срцем и уз наш страдални народ на Косову и Метохији, и у свим крајевима земаљским где православни страдају због свог имена и своје вере у Христа, Који је рекао: *Не бојте се, Ја сам победио свет* (Јн 16,33).

Смрћу и Васкрсењем Господ је победио нашу смрт и подарио је људима непобедиву и неуништиву снагу, којој не могу одолети никакве силе овог света. Та се снага не испољава као зло – саморекламом и светском буком. Напротив, она се пројављује у миру, трпљењу, у привидним слабостима деце светлости. Он Који је победио свет дарује снагу онима који су Његови, да и они побеђују миром и трпљењем страх у себи, као и своје неверје и маловерје; да побеђују сва насиља која се врше над децом Божјом; да одолевају насиљу, опет миром и трпљењем, сигурни да је Божја сила свевремена, а људска привремена; да су све силе овога

света долазиле и пролазиле док је Бог остајао, и светиња Његова остајала, усправно и непоколебиво. Тако је било, тако јесте, и тако ће бити. Ову истину из тамнице сведочи и Архиепископ охридски и Митрополит скопски Господин Јован, коме упућујемо речи љубави, утехе, охрабрења и наде да ће Васкрсли Христос отворити очи и његовим прогонитељима.

Верујући у Васкрсење Христово, ми верујемо у непрекидно обнављање људског достојанства. Верујући у Васкрсење Христово и уопште васкрсење, ми верујемо у могућност васкрсења људског морала, стида и доброте! Само вера у Васкрсење може обновити веру и верност несебичној љубави. Само вера у бесмртност спаљује својим пламеном саможивост као лажно начело живота, откривајући да је у саможртвеној љубави према Богу и ближњем излаз и спас из наше таме и свих наших безизлаза!

Браћо и сестре, децо наша духовна, радујмо се Васкрсломе Господу! Радујући се Њему, ми се радујемо самима себи јер постајемо вечни и бесмртни. Клањајући се Њему Васкрсломе, ми се клањамо вечном животу! Причешћујући се Телом и Крвљу Његовом, постајемо једно са Њим и задобијамо живот вечни. У Васкрсломе Христу откривамо све наше претке. Све што је добро у историји света и у историји нашега рода налази се у Њему, и постаје непролазно и неуништиво. У Васкрсломе Христу ми смо у заједници са нашим Светима и они су са нама! У Васкрсломе Христу правда увек побеђује! Њиме и у Њему она ће победити и у наше дане! Ако је Васкрсли Христос са нама и ми са Њим, онда – ко ће против нас? Са овим мислима и жељама, ми вас поздрављамо најрадоснијим поздравом:

Христос васкрсе – ваистину васкрсе!

Дано у Патријаршији српској у Београду, о Васкрсу 2013. године.

Ваши молитвеници пред Васкрслим Христом:

**Архиепископ пећки,
Митрополит београдско-карловачки
и Патријарх српски
ИРИНЕЈ**

Митрополит загребачко-љубљански **ЈОВАН**
Митрополит црногорско-приморски **АМФИЛОХИЈЕ**
Митрополит дабробосански **НИКОЛАЈ**
Епископ шабачки **ЛАВРЕНТИЈЕ**
Епископ зворничко-тузлански **ВАСИЛИЈЕ**
Епископ сремски **ВАСИЛИЈЕ**
Епископ бањалучки **ЈЕФРЕМ**
Епископ будимски **ЛУКИЈАН**
Епископ канадски **ГЕОРГИЈЕ**
Епископ банатски **НИКАНОР**

Епископ новограчаничко-средњезападноамерички **ЛОНГИН**
Епископ источноамерички **МИТРОФАН**
Епископ жички **ХРИЗОСТОМ**
Епископ бачки **ИРИНЕЈ**
Епископ британско-скандинавски **ДОСИТЕЈ**
Епископ бихаћко-петровачки **ХРИЗОСТОМ**
Епископ осечко-пољски и барањски **ЛУКИЈАН**
Епископ средњоевропски **КОНСТАНТИН**
Епископ западноевропски **ЛУКА**
Епископ тимочки **ЈУСТИН**
Епископ врањски **ПАХОМИЈЕ**
Епископ шумадијски **ЈОВАН**
Епископ славонски **САВА**
Епископ браничевски **ИГЊАТИЈЕ**
Епископ милешевски **ФИЛАРЕТ**
Епископ далматински **ФОТИЈЕ**
Епископ будимљанско-никшићки **ЈОАНИКИЈЕ**
Епископ захумско-херцеговачки **ГРИГОРИЈЕ**
Епископ ваљевски **МИЛУТИН**
Епископ рашко-призренски **ТЕОДОСИЈЕ**
Епископ нишки **ЈОВАН**
Епископ западноамерички **МАКСИМ**
Епископ горњокарловачки **ГЕРАСИМ**
Епископ аустралијско-новозеландски **ИРИНЕЈ**
Епископ крушевачки **ДАВИД**
Епископ умировљени захумско-херцеговачки **АТАНАСИЈЕ**
Викарни Епископ хвостански **АТАНАСИЈЕ**
Викарни Епископ јегарски **ПОРФИРИЈЕ**
Викарни Епископ моравички **АНТОНИЈЕ**
Викарни Епископ липљански **ЈОВАН**
Викарни Епископ ремезијански **АНДРЕЈ**

ОХРИДСКА АРХИЕПИСКОПИЈА:

Архиепископ охридски и Митрополит скопски **ЈОВАН**
Епископ полошко-кумановски **ЈОАКИМ**
Епископ брегалнички и мјестобљуститељ
Епархије битолске **МАРКО**
Викарни Епископ стобијски **ДАВИД**